

да живѣе въ труповетѣ на съсипанитѣ тѣла, на изнеслитѣ двадесетъ и петъ денонощни кървави борби сливенци.

Неприятелътъ спокойно се е отдалъ на нощна почивка, той и съвсемъ не мисли какво му готвимъ за сутрешна попара, отъ която сами можемъ да се насърбае до насита. Рѣдкия пушеченъ и артилерийски огънь е нѣкакво далечно ехо, донасяно отъ все повече и повече усилващия се вѣтъръ, който си е образувалъ на Каймакъ-Чаланъ подкрепителенъ пунктъ, за да се подсилва, като се понесе надъ другитѣ върхове.

Бранниците свити възнѣкъ, кой кждето е заваренъ отъ настѣпилата нощъ, се отдаватъ до колкото имъ позволява студа, да дрѣмнатъ и не само сили да сдобиятъ за предстоящата атака, но и въ сънъ да забравятъ преживѣнитѣ ужаси, да забравятъ, че далечъ нѣкжде въ тѣхния домъ: стари майки, любящи ги жени и очакващи ги деца се молятъ, за да ги закриля Богъ, който се отвърналъ отъ непослушнитѣ човѣчета — чудовища, като все продължаващи да се избиватъ и се наказватъ за собственитѣ си престѣпления и грѣхове. Азъ се мжча да заспя, но сънъ ми не иде. Виденията, които живѣятъ предъ очитѣ ми, извикани отъ изтощения мозѣкъ, не ми даватъ покой. Съ последни сили извиквамъ волята си на помощъ и се мжча да потуша болѣзненитѣ прояви на душата си и на своята разгорѣла се страсть въ моята плуплѣть.“

\* \* \*

Нѣмамъ сили! Изморихъ се да пиша. Ахъ, Тихоле мой, ти кога намѣри възможность да вписвашъ всичко това въ тетрадката си. И сега чакъ разбрахъ, че мжжътъ е съ по силенъ духъ, несломимъ отъ буритѣ на живота. Жената не е пригодена да го замѣства и измѣства. Азъ не мога да понеса страданията на раненитѣ и болнитѣ тукъ далечъ отъ трѣскотнята, а какъ бихъ изживѣла само единъ день ада, въ който живѣятъ отъ месеци вече войници и офицери?!

Тръпки побиватъ цѣлото ми тѣло и азъ се вледенявамъ само отъ мисълта, че бихъ могла да преживѣя единъ часъ подъ стихийния ревъ на орждията и трѣска на минитѣ.